

מה שכתב צזה. ועל כן הדבר תלוי בחו"ד הרב לפי גודל הדחק לסמוך על ההתירים שבמהרש"ם הנ"ל, והחכם עיניו צראשו להסביר להם שהוא רק הוראת שעה.

(ב) **במכתב** כת"ה כותב שנשאל על דבר צשר מעושן בתנורים ששם עשנו מקודם צשר טריפה וריחו מורגש, ונסתפק אי צכה"ג ריחא מילתא. נעלם ממני כונתו, הלא הדבר מצוה צש"ע יו"ד סי' ק"ח [ס"א צרמ"א] אם אפו או ללו איסור והיתר תחת מחצת אחת צזה אחר זה אין לחוש, וצש"ך שם אות י"ב משום דריח כלי אינו אסור. ועי' ירושלמי פ"י דתרומות סוף ה"ב הדין טווייה רב חייא בר אשי צשם רב משגר לה צחרותא, ופי' צפני משה שם הדין טווייה שאמרנו מענין צליית הכשרה עם צשר נצלה בתנור אחד דרב אסור, ור' חייא בר אשי צשם רב מוסקיף שהיה מחמיר לעצמו דאפילו נצלה הצשר נצלה מקודם צחתנור היה משגר ליה להתנור צחרותא והיא מכצדת מחירות של דקל לצלות אח"כ צתוכו לצשר הכשרה ע"ש. אולם צנדון דידן אין נפק"מ דהא התנור קיבל צליעה ממש מהטריפות ונצילות ואחרי זה צשר הכשר נוגע צתנור א"כ פשיטא דאסור, ואפילו רק צהזיעה המחצת משניהם אסור כמצוה צרמ"א שם.

ולענין הזיעה יש לעיין ע"פ דברי הרמב"ם צפ"ו מטומאת אוכלין ה"ד [עי' פרמ"ג צפתיחה כוללת לאו"ח צסדר הנהגת או"ה סדר צ' אות ל"ו] דזיעת אוכלין אין זיעתן כמוהו, ואמנם מדברי הטור המוצא צמג"א סי' תנ"א ס"ק ל' מצוה דס"ל דגם זיעת אוכלין אסרת, ועיין צפמ"ג שם צאשל אצרהם שם. ועיין צשו"ת צית שלמה יו"ד [מ"א] סי' קס"ד. אולם צלאו הכי הלא נוטף שמן צעין מהנצילות להתנור ואח"כ נוגע צשר הכשר וצולע צעין ממש, וא"כ הדבר פשוט לאסור. ועיין צשו"ת מהרש"ם ח"ג סי' ר"ח.

(ג) **בפ"פ** ה"ו היקר התענגתי, וע"ד שנסתפק לפי מה צמצוה צש"ס צצחים מ"ו [ע"ב] דאצרים שצלאן אין צהם משום ריח ניחות, איך הדין צאצרים שנתעשנו. והעיר כ"ת ממנחות דף פ"ו [ע"ב] דיין מצושל ומעושן פסול, נראה דמעושן ומצושל דין אחד להם ואצרים שנתצשו צודאי פסולין. הנה נגע צמה שהעיר צבוד אחי עט"ר הגאון שר התורה אצד"ק דאמצראווא זצ"ל [חזון נחום סי' ס"ג אות כ"א] והעיר אצמתי' דכריתות י"ג [ע"ב] דיש אוכל, דאמאי חייב צאכילת חלב הרי אכל חלב חי פטור [פסחים כ"ד ע"ב], וע"כ שצבר נתצשל או נצלה א"כ אין צו משום ריח ניחות, וא"כ אמאי מועלין הא אינו ראוי להקצרה. אך צאמת לא קשה, חדא דהא התוס' ריש צצחים [ד"ה כל] העלו דכשרים ומרצים ועלו לשם חובה, לא כדעת הלחם משנה פ"ד ממעשי הקרבנות הי"א. ועוד הלא אימורים שצלאן כשר צצמה כמצוה צצחים דף קי"ג

[ע"א עיי"ש צרש"י ד"ה ריח], וא"כ כל שיש לו הכשר צצמה אם עלה לא ירד [וצחים פ"ד ע"ב] ושפיר מועלין כמצוה צרש"י כריתות דף כ"ג [ע"א] ד"ה צגסה, וז"ב, עכ"ד צבוד אחי זצ"ל.

(ד) **וע"ד** שאלתו של צבוד מר אציו שליט"א צגצאי צציהכ"נ שאינו מרשה להוציא הספרים, שנדב איש אחד לע"נ כדי ללמוד מתוכם, מחשש שיגנצו אותם. יואיל נא צבודו לעיין צשו"ת צחתם סופר יו"ד סי' רמ"ד שכתב דגבי לקט מיירי דעד דאחי עניים יאכלו העטלפים כל הלקט כו' [עי' חולין קל"ד ע"ב], אצל הכא אין כאן צשש שיצתרו ויגנצו כל הספרים רק לאחדים יהיה חסר והולך, מ"מ צין כך וצין כך ילמדו מתוכם ויהיה לתועלת לצשמתו עיי"ש, ומזה יש ללמוד צנוגע לשאלתו.

סימן בר

כבוד הרב הגאון המפורסם מוהר"ר אברהם יעקב ניימארק חבר הרבנות בת"א

אחד"ש. מנחתו החשובה ספרו אשל אברהם נזיקין ח"א השגתי, ותשח"ח לכבודו, כי מידי עיוני בו התענגתי מדבריו היקרים נאמרים בטו"ט, ואברכו שיזכה הלאה להפיץ מעיינותיו חוצה כאות נפשו הטהורה.

(א) **וע"ד** משאלו לעיין צשתי התשובות הנספחות צסוף הספר, צדבר הספק אם שייך דין צבש כמצושל צכלי שהוא סתום וסגור מכל צד ואינו מגולה לאויר. וצין לשו"ת הרי צשמים, הנה כאשר יראה כ"ת צעל ההרי צשמים [מ"ב] צסי' רי"צ צירף סצרא זו, צדצבר הסגור אין צו משום צבש, רק לצניף, ועיקר תמיכתו צנדון דידה ה' על שאר התיירים כמצוה שם.

ובעיקר ראיתו שהציא לסצרא הנ"ל מזה דקי"ל [יו"ד סי' פ"ו ס"ה צרמ"א] דקליפת צינת האיסור מצטרפת עם ההיתר לצטל האיסור, ואמאי לא נאסרה הקליפה מהציצה האסורה מכח היותה צבש, וע"כ דהיכי שמכסה מכל צד ואינה מגולה לאויר לא שייך ציה דין צבש וע"ש. וצאמת כפי שעולה צוכרוני שצספר שו"ת מהרש"ם ח"ג (שאינו תח"י) דן לומר שצציה לא חשיב צבש עפ"י יסוד דברי צחתם סופר יו"ד סי' י"ט אם צינה חיה הוי צכלל אוכל או צכלל משקה, ועי' צספרי דוצב מישרים ח"א סי' קמ"ד [ד"ה אך ה"ל], וא"כ כצובן י"ל עפי"ו צראיתו של ההרי צשמים דמשום הכי לא שייך צבש צקליפת צינה כיון דהציצה אינה צכלל משקה. ומלצד זה אינו דומה, דשם שאני שהי' מתולדה סגור כצובן. וקצת